

174 II c), 176 II b) tr. zák. a § 93 tr. zák.) k návrhu státního zastupitelství v Brně odejmouti vyjímečně tuto trestní věc příslušnému senátu mládeže krajského soudu trestního v Brně a přikázati ji senátu mládeže krajského soudu v Kutné Hoře,

n e b o ť

mladistvý obviněný, který se podle spisů k trestným činům za vinu mu dávaným v celku doznává, je v řádné vyšetřovací vazbě pro tyto trestné činy u krajského soudu v Kutné Hoře, takže delegace senátu mládeže krajského soudu v Kutné Hoře je účelná v zájmu urychlení a zlevnění řízení; zejména odpadne daleká doprava mladistvého (§§ 62, 63 tr. ř. a § 40 odst. 5 zák. čís. 48/31).

Čís. 4321.

Pro pojem »svěření k doзору« ve smyslu § 132 III. tr. zák. záleží i na tom, zda byla svedená vzhledem k trvání jejího zaměstnání mimo otcovský dům osobou duševně a mravně nedospělou, nemající dostatečné porozumění pro význam a dosah smilných činů na ní páchaných.

Pro posouzení rozumového a mravního vývoje svedené jest důležité i to, že jí bylo v době činu již 18 let, nikoliv méně.

Jde o zmatek čís. 5 § 281 tr. ř. (rozpor se spisy), nabyli-li soud přesvědčení o vině na základě s v ě d e c k é výpovědi osoby slyšené jen jako obviněný, jejíž protokol byl podle § 252 čís. 1 tr. ř. čten.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1931, Zm II 226/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 13. dubna 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 III tr. zák.; zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil témuž soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně zmateční důvody podle § 281 čís. 3, 4, 5, 9 a) tr. ř., provádí však jen zmateční důvody podle § 281 čís. 5, 9 a) tr. ř. Stížnost je odůvodněná. S hlediska zmatků podle § 281 čís. 5 tr. ř. poukazuje k tomu, že Antonie F-ová, na základě jejíž výpovědi nabyli soud přesvědčení o vině obžalovaného, nebyla vůbec slyšena jako svědkyně, nýbrž jen jako obviněná, a že by zajisté byla jako svědkyně vypovídala jinak. Soud nalézací skutečně v rozsudku mluví o F-ové důsledně jen jako o svědkyni a prohlašuje, že proti výpovědi svědkyně F-ové a její věrohodnosti není námitek. Ježto F-ová skutečně nebyla slyšena jako svědkyně, nýbrž vždy jen jako obviněná a

poněvadž její protokol jako obviněný byl podle § 252 čis. 1 tr. ř. u hlavního přelíčení, k němuž se pro chorobu nedostavila, jen čten, ocitá se rozsudek v onom směru v rozporu se spisy. Obsahem listiny (v souzeném případě protokolu) není jen to, co osoba, o jejíž výpovědi byl protokol sepsán, udala o samém ději, nýbrž i osvědčení různých procesuálních předpisů, jež podle zákona mají býti do protokolu pojaty, jako den výslechu, poučení osoby vyslychané jako svědka neb obviněného, údaje o osobních poměrech vyslychaného, zkrátka vše, co v protokolu je uvedeno. Je tudíž rozsudek v rozporu se spisy, uváděje i o těchto okolnostech něco jiného než je v protokolu. Ovšem musí se rozpor rozsudku s takovouto částí protokolu, má-li jím býti založen zmatek podle § 281 čis. 5 tr. ř., týkati okolnosti rozhodné; že při hodnotění průvodů padá na váhu, zda osoba, o jejíž výslech jde, byla vyslychána jako svědek, či jako obviněný, jest na bíledni, ana svědecká výpověď, jejíž správnost jest pod sankcí § 199 a) tr. zák., bude zpravidla míti větší význam při hodnocení soudem než výpověď obviněného. Týká se tudíž vytýkaný rozpor okolnosti závažné, neboť není vyloučeno, že nalézací soud, kdyby si byl správně uvědomil, že výpověď Antonie F-ové není výpovědí svědeckou, že je to výpověď obviněné, nebyl by snad dospěl k přesvědčení o vině obžalovaného. Jest proto stížnost, uplatňující zmatek podle § 281 čis. 5 tr. ř., odůvodněná, i bylo jí již z tohoto důvodu vyhověti a uznati podle § 288 čis. 3 tr. ř., jak se stalo, aniž bylo třeba obíratí se zmatkem uplatňovaným podle čis. 9 a) § 281 tr. ř. Při tom se podotýká, že rozsudek nesprávně vychází z toho, že Antonii F-ové bylo v rozhodné době teprve 17 let, kdežto skutečně jí bylo již 18 let. Přesné zjištění věku je důležité pro posouzení rozumového a mravního vývoje. Za účelem bezpečného posouzení otázky svěřeni k dohledu měl se soud zabývati nejen věkem F-ové, nýbrž i tím, zda F-ová vzhledem k trvání jejího zaměstnání mimo otcovský dům byla osobou duševně a mravně nedospělou, nemající dostatečné porozumění pro význam a dosah smilných činů na ní páchaných (rozh. čis. 1623 sb. n. s.).

Čís. 4322.

V trestním řádě není ustanovení, že se zástupce strany musí ihned při jednání vykázáti písemnou plnou mocí.

Poslal-li soukromý obžalobce k hlavnímu přelíčení advokáta, třebaš bez písemné plné moci, dal dostatečně na jevo, že od stíhání ustoupiti nemíni, a nelze míti vzhledem k ustanovení třetího odstavce § 46 tr. ř. za to, že ustoupil od stíhání a vynésti podle § 259 čis. 2 tr. ř. zprošťující rozsudek.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1931, Zm I 635/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Chebu ze dne 12. června 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čis. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti